

tigt at føre denne Polemik videre, for som det vil ses ogsaa for hans vedkommende i Rigsdagstidenden har det ærede Medlem produceret sig tilstrækkeligt. Og ærede Medlemmer kunne nu sammenholde det ene med det andet, og saa overlade jeg for øvrigt til det ærede Medlem at føre sin Klage videre ad den rette Vej.

Mads Larsen: Naar den højtærede Minister paa ny kom tilbage til min Kommissionsindberetning angaaende de Ændringer, der maatte ønskes foretagne i Loven, skal jeg ikke optage Debatten herom fra første Behandling, hvilket jeg heller ikke vilde kunne gøre i en kort Bemærkning. Jeg skal blot sige dertil, at det ikke har været den højtærede Minister ukendt, af hvilken Grund viovre i Odense Amtsradsreds have været nødte til langt at overskride det Beløb, der var Tale om tidligere, og at vi ogsaa i adskillige Tilfælde allerede tidligere have maattet sætte en Laaneværdi, der var højere end de 7,000 Kr., vi nu ere gaaede op til. Det var ikke Ministeriet ukendt — og det er vistnok Sagens Realitet — at saadan var Forholdet ikke alene i Odense Amtsradsreds, men ogsaa i Svendborg Amtsradsreds og i adskillige andre Amtsradsredse, og det var dog et mere paalideligt Grundlag, synes jeg, til Vejledning ved Udarbejdelse af Lovforslaget end Indberetning fra Kommissionerne, hvor man nødvendigvis maatte enes og give de forskellige Medlemmers samlede Opfattelse Udtryk i Indberetningen.

Jeg skal saa med Hensyn til den Bemærkning, Ministeren kom med om Ejendomsskyldvurderingen, sige, at jeg ikke har sagt, at jeg i min Egenskab af Kommissionsformand havde erfaret, at det var et godt Grundlag. Men det var i min Egenskab af Vurderingsmand ved Ejendomsskyldsætningen i Kommunen. Der have vi nemlig benyttet den Fremgangsmaade — og jeg føler mig forvissat om, at det er i Ovenstemmelse med de Regler, der gælde i saa Henseende —, at vi have undersøgt, hvor stort et Areal der var til de forskellige Ejendomme af en vis Godhed, og saa ansat det til en særskilt Pris. Og naar dette ligeledes sker, hvad jeg antager, overalt i Landet, vil det ikke blive saa særlig vanskeligt at benytte Ejendomsskyldansættelse som Grundlag for Ekspropriation.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Jeg troede, det ærede Medlem talte ud fra de Erfaringer, han havde indvundet som Kommissionsformand. Men nu høre vi, at han kun taler ud fra sine Erfaringer som Ejendomsskyldvurderingsmand. Men de Erfaringer du ikke her. De Momenter, der gøre sig gældende ved Tvangsindtagelse af Jord fra private, ere aldeles ikke til Stede ved den almindelige Vurdering til Ejendomsskyld. Der er der intet Hensyn at tage til de Forringelser og Ulemper, som der maa gives Erstatning for ved Tvangsindtagelse af Jord, hvad der jo skal efter Grundloven.

Med Hensyn til Kommissionens Svarskrivelse sagde det ærede Medlem, at det var overflødigt for ham at skrive mere, thi Ministeriet var jo kendt med Overskridelserne i Odense Amt. Den Forklaring kan jeg ikke tage for gyldig. Naar Ministeriet spørger de af Ministeriet udnævnte Amtskommissioners Formænd om, hvilken Vejledning de have at give med Hensyn til Lovens Revision, turde det dog være naturligt for de Herrer at give os de Oplysninger, de have, til Vejledning og ikke i deres stille Sind tænke: Ministeriet kender de stedfundne Overskridelser og andet deslige. For Resten, hvis det havde været den vedkommende Kommissions Mening, kunde den jo have indskrænket sig til blot at henvise dertil. Men det har man heller ikke gjort. De kunde ikke forudsætte derovre i Odense Amtsradsreds, at Ministeriet laa med alle disse Skrivelser for sig ved den Lejlighed. Nej, de Herrer besvarede Forespørgselen saaledes:

„I Henhold til Landbrugsministeriets Skrivelse af 10. ds. meddeles herved, at den samlede Kommission er enig om at ønske det Beløb, der i Lov af 22. April 1904 § 7 er nævnt som Ejendommens Laaneværdi, forhøjet ved den forestaaende Revision af Loven.“

Jeg skulde dog mene, at det at sætte Laanesummen op fra 5,000 til 7,000 Kr. er en klækkelig Forhøjelse. Hvis de Herrer ønskede mere, saa kunde de have gjort sig den Ulejlighed at skrive det. Men man skal i alt Fald ikke komme bagefter som Folketingsmand og lade haant om en Forhøjelse paa 40 pCt. Saa siger det ærede Medlem nu, at Kommissionens Medlemmer skulde enes. Det maa være meget vanskeligt for de 3 Herrer at enes, naar de ikke kunde samles om andet end den almindelige Sætning: nogen Forhøjelse. Det undrer mig